

Mot natten blickar jag upp,
slagen driven till marken.
Svindlande tankar rusar kring,
omtöcknad fylld av förbittring ...
Förbittring ... Förbittring ...

Blodet river i mina vener,
min själ bestulen.
Urdriven min broderhälft,
hör nattens barn ...
Hör nattens barn ... Hör nattens barn ...

Nattens barn gråter, en fallen far.
Sorg blir till vrede; kallt regn faller.
Dövar min smärta, ger mig kraft åter.
Minner mig om nidingars död.

Fångad i elden, ingen väg ut.
Huggen och slagen, av runor bunden.
Binder min själ, min vargbroder.
Själ utan kropp, kropp utan själ.

Ristade runor, gråbens sinne håller.
Bojad, bunden med blodröd järntagg.
Ristade runor, gråbens sinne håller.
Bojad, bunden med blodröd järntagg.
Ristade runor, gråbens sinne håller.
Bojad, bunden med blodröd järntagg.

Svärtat blod i andras ögon.
Fulländning av själen genom blod.
Avlad ur vargtörnets sting,
under nattens drömmar.
Ett tomrum fyllt,
en tvillingsjäl till mig bunden.

Tiden kommer då jag åter är hel,
då jag åter härskar natten.
I vargstenen de bundit min själ.
En dag skall runor brista ...
Brista ... Brista ...